

edmondo de amicis

iubire și gimnastică

Traducere din limba italiană și note de
Camelia Zara

Capitolul 1

La colțul străzii Via dei Mercanti secretarul își scoase pălăria și făcu o plecăciune adâncă în fața inginerului Ginoni, care îi răspunse după cum îi era obiceiul:

— Bună dimineța, iubite secretar! După care o luă spre casă pe Via San Francesco d'Assisi. Era nouă fără douăzeci, sigur avea să întâlnească pe scări persoana dorită.

La zece pași de poartă, pe trotuar, dădu nas în nas cu Fassi, mustăciosul profesor de gimnastică, care citea niște tipare de probă: acesta se opri o clipă și, arătându-i foile, spuse că tocmai corecta ciorna unui articol despre bara fixă, scris de colega lui, profesoara Pedani, pentru *Noul Agon*¹, ziar de gimnastică, la care el era unul dintre redactorii principali.

— Are dreptate în ce spune, adăugă. Nu trebuie modificat decât ici-colo. Ah! Este cu adevărat o maestră în gimnastică! Nu vorbesc despre scris: fiecare are calitățile lui. Și apoi în gimnastică, la fel ca în știință, creierul unei femei nu excelează, e lucru știut. Dar ca sportivă, nu există alta ca ea. Cu siguranță mama natură a făcut-o pentru asta: a înzestrat-o cu dimensiunile corporale perfecte, cum nu am mai văzut vreodată la altcineva, și o minunăție de cutie toracică. Chiar ieri o urmăream

¹ În Grecia Antică, desemna locul unde se desfășura o competiție, o luptă.

executând o rotare a bustului, de încălzire. Are mobilitatea unei fete de 10 ani. Să mai vină domni esteticieni să-mi spună că gimnastica deformează sexul frumos! Ea mânuiește ganterele ca un bărbat și, dacă îi vedeți brațul dezgolit, vă veți da seama că este cel mai frumos braț de femeie care s-a văzut vreodată sub soare! Vă salut.

Astfel reținea orice conversație imitându-l pe celebrul Baumann, marele *gimnaziarh*, cum îl numea el; era idolul său. Secretarul rămase pe gânduri.

Fără să-și dea seama, gălăgiosul profesor Fassi îl tot chinuia de ceva timp cu toate acele detalii referitoare la forța și frumusețea profesoarei, la care el și-așa se gândea prea mult. Acum cele două imagini, rotarea bustului și brațul gol, îi dădură aceeași stare de agitație pe care o avea de fiecare dată când se îndrepta spre scări, și când spera s-o întâlnească pe vecina sa.

Urcă primele trepte cu pași lenți și ușori, cu urechile ciulite, iar când ajunse la primul etaj auzi deasupra un târșăit de picioare și simți sângele năvălindu-i în obraji. Erau profesoarele Pedani și Zibelli, care coborau, ca de obicei, îndreptându-se către școală. Secretarul recunoscu vocea de gravă a celei dintâi.

Când ajunseră față în față, pe la jumătatea treptelor, secretarul se opri, își scoase pălăria și, învins de timiditate, în loc să se uite la Pedani, o privi, așa cum făcea mereu, pe însoțitoarea ei. Și de această dată domnișoara Zibelli crezu că ea e cauza tulburării lui, așa că îl încurajă cu un surâs afectuos. Și întreținură unul dintre acele dialoguri prostești, obișnuite în astfel de ocazii.

— Așa devreme spre școală? bâlbâi el.

— Nu e așa devreme, răspunse cu voce gîngășă profesoara Zibelli. În câteva momente va fi nouă fără un sfert.

- Credeam... opt jumate...
- Ceasurile noastre merg mai bine decât al dumneavoastră.
- Se poate. Ce ceață e în dimineața asta!
- Ceața anunță vreme bună.
- Câteodată... Să sperăm... Și... la revedere!
- La revedere.
- La revedere.

Ajuns în capătul scării, secretarul se întoarse repede și la timp să mai arunce o privire furișă spatelui frumos și brațului puternic al profesoarei Pedani, moment în care Zibelli, fără ca prietena ei să-și dea seama, aruncă spre el o privire surâzătoare.

Atunci luă o hotărâre. Nu, nu mai putea continua așa. Purtarea prostească din prezența ei îl împinse în sfârșit să ia situația în mâini. Era peste puteri să mai îndure dorința trupească chinuitoare care de la o zi la alta devenea tot mai nemiloasă din cauza acelor întâlniri în care nu reușea nici măcar să aibă parte de plăcerea de a o privi. Luă o hotărâre: îi va trimite scrisoarea care zăcea pe măsută de o săptămână. Voia o sentință de viață sau de moarte.

Ajuns la etajul doi, deschise ușa cu fermitate și se îndreptă glonț spre camera unchiului său, comandantul Celzani, stăpânul casei, pentru a-i da chiriile de la cealaltă casă a lui din Vanchiglia, ducându-se apoi imediat să recitească scrisoarea care urma să-i hotărască destinul. Dar când se apropie de ușă auzi două voci în cameră, se opri și, uitându-se pe gaura cheii, văzu alături de unchiul său un bărbat scund și gras, cu fața lată, imberbă și ridată ca a unui flăcău îmbătrânit și umflat dintr-odată, și o mică perucă neagră pusă pieziș. Îl știa

pe bărbat de multă vreme. Era directorul general al școlilor municipale, care, trecând în fiecare dimineață pe Via San Francesco în drum spre birou, urca din când în când să-l salute pe comandant, de care-l lega o strânsă prietenie de opt ani, de pe vremea când acesta era consilier suplinitor al instrucției publice. În orice caz, devenise suspicios în privința tuturor de când inima sa ascundea secretul acelei pasiuni. Secretarul începu să tragă cu urechea la ușă, bănuind că vorbesc despre el. Se liniști puțin când îl auzi pe director povestind, așa cum îi stătea în obicei, despre greutățile mari și delicate pe care le întâmpină din funcția sa, mai ales în privința profesoarelor.

— Dumneavoastră înțelegeți, spuse cu voce lentă și răgușită, oferă lecții particulare în familii nobile, au cunoștințe printre deputați și senatori, unele au legături chiar și cu înalți funcționari din Minister. Trebuie să fim atenți. Uneori au susținere până și din parte Casei Maiestății Sale. Te poți trezi într-un viespar fără ca măcar să-ți dai seama. E o funcție, dumneavoastră știți bine, care cere tact, discreție... pe care puțini le posedă. Vorbim aici despre a avea în grijă o familie de la două sute cincizeci, trei sute de domnișoare tinere și mature, măritate și văduve, din toate clasele sociale, și pe lângă ele un corp de directoare care... ar fi mai ușor să ai de-a face cu cele 30 de prințese din Casa Hohenzollern. Închipuiți-vă câtă bătăie de cap îmi dau cu iubirile lor, îmbolnăvirile, căsătoriile, lunile de miere, examenele, concediile de maternitate, rivalitățile, conflictele cu superiori și rude... Credeți-mă că, uneori, îmi vine să mă dau cu capul de pereți.

Și tot continuau așa, vorbind generalități. Secretarul, liniștit cu totul, se trase așteptând. De cum ieși directorul, secretarul intră la unchiul rămas în fotoliu, înfășurat în capot, cu ochii săi albaștri gravi și dulci țintuiți pe boltă, de parc-ar fi fost răpit de contemplații cerești. Explicându-i unde-a fost și ce-a făcut, tânărul îi așează biletele de bancă pe masă. Unchiul făcu un gest de aprobare din capul alb și frumos, fără să vorbească, așa cum obișnuia, și, întorcând din nou ochii spre boltă, căzu pe gânduri. Atunci secretarul se îndepărtă în vârful picioarelor, intră în camera lui și scoase dintr-un sertar o scrisoare de patru pagini scrise cu o caligrafie perfectă. O reciti cu foarte mare atenție, o puse la loc în plic cu băgare de seamă, lipi un timbru cu mare grijă, ieși din casă fără să facă zgomot și, ajuns la colțul străzii, după un moment de ezitare cu mâna ridicată în fața cutiei de scrisori, îi dădu drumul înăuntru. Apoi trase cu putere aer în piept. Zarurile erau aruncate. Nu avea încotro decât să se lase în voia Domnului.